

OPINIONS

Nº 66 - Any 2015

Un creuer per la Mediterrània

Uns amics acabaven de fer un creuer i els mancaven paraules per descriure com s'ho havien passat de bé: no havien tingut temps per avorrir-se doncs, a totes hores, hi havia activitats i molts llocs d'esbarjo i, alhora, el descans de no haver de fer i desfer maletes.

Em van engrescar i en arribar a casa vaig començar a rumiar...

Ara que les obligacions ja no són el primordial com esposa i mare. Ara que no he d'aplanar el camí de quins venen al darrera, lliurant veritables batalles contra qui els seus estereotips eren decimonònics. Ara que no he de donar explicacions a ningú... potser ha arribat l'hora de pensar una mica en mi.

Els anys corren més de pressa del que volem i, tot quedarà en un no res quan travessem la ratlla. ¿Per què doncs, no aprofitar el temps que em queda i gaudir-lo el millor possible?

Aquest raonament, em van engrescar i vaig anar a una agència de viatges.

La senyoreta que em va atendre, després d'una bona estona de telefonar a uns i altres, va trobar un transatlàntic on quedava un camarot amb balcó i terrassa que salpava a la setmana següent. Com que la data m'anava bé i tenia el passaport en regla, vaig decidir allunyar-me milles enllà i respirar aires nous.

Uns dies abans d'embarcar tothom em preguntava ¿No estàs nerviosa? Pregunta a la qual responia plàcidament... Dons no. ¿Serà veritat que les emocions van minvant a mida que vas posant anys?

Primer dia:

He arribat al moll a les 13 hores per procedir a l'embarcament. Era ple de gom a gom per a fer el mateix, però, com que hi ha 37 taquilles obertes, ens enllesteixen de pressa. Després de presentar la documentació exigida, m'han donat una targeta per portar sempre a sobre, que serà la identificació personal durant tot el viatge.

Mentre vaig pujant a la nau, començo a sentir pessigolles a l'estómac pensant que, potser sí que he estat una mica atrevida en anar sola. Però, reacciono al moment, buido el cap de pensaments negatius i... "tiro endavant".

El meu camarot és el 2011 situat en la planta 10. La primera impressió és bona: té les mides justes; ni gran ni petit, el terra està emmoquetat de color grana, armari, caixa forta, bany (dutxa, lavabo i WC), TV, mini nevera plena de begudes i, un balcó, amb portes correteres de l'amplada del camarot, que dona a una terrassa privada on hi ha dues butaques de ferro i una tauleta.

Introdueixo a l'armari el que porto a la maleta. Deso l'ordinador a la caixa forta (per si un cas) i, com que és hora de dinar, me'n vaig al bufet lliure que està en la planta 14.

És un bufet que hi ha de tot: per vegetarians, celíacs, menjar hindú, amanides inimaginables, paelles amb arròs cuit de diferents maneres, verdures, llegums guisades, pasta, peix, carn, pa de tots tipus acabat de treure del forn, etc. etc. i, una gran nevera plena de pastelets individuals.

Em decideixo per: una cullerada d'arròs hindú amb una salsa una mica picant, uns filets d'un gall dindi fet al forn amb herbes, que van tallant a mida que el van demanant i que s'esmicola de tendre, uns taquets de formatge de cabra i, per postres, dues lioneses de la mida d'una pilota de tennis, una farcida de crema de cafè i l'altra de nata... boníssimes.

En haver fet passar la gana, torno al camarot per llegir les activitats que hi ha durant la tarda i, n'hi ha moltes, però, primer, decideixo fer una becaina.

Al cap d'una estona, el capità després de donar la benvinguda als passatgers en idiomes diferents i per megafonia, ens convoca obligatòriament a les 18 hores a assistir amb l'armilla salvavides, a un simulacre d'emergència.

Després dels exercicis corresponents, ens fa saber que, si arribéssim a sentir la sirena del vaixell emetent a tota potencia amb set tocs curts i un de llarg, que ho deixem tot i anem corrent al lloc on se'ns indicarà, doncs és la senyal d'emergència.

Completada aquesta formalitat me'n vaig a seure en un dels llocs destinats a passar l'estona i em distrec mirant que passa al meu entorn. És un lloc on dos ascensors de vidre voltats de bombetes enceses, puguen i baixen contínuament, donant vistositat al recinte que, de per sí, ja és prou esplendorós.

Al ser les 19 hores, l'hora que tinc assignada per sopar, me'n vaig al restaurant. No està permès, dins el menjador, anar en bikini, banyador, barnús, samarreta o pantalons curts durant l'estona que dura el sopar, però, com que vaig vestida adequadament entro al recinte. El lloc és impressionant; lluminós, emmoquetat, cadires encoixinades... Tot plegat desprèn gran luxe i elegància.

M'assec a la taula que em correspon i de seguida ve l'únic cambrer de parla hispana. Mentre em diu el seu nom, Gerardo, agafa el tovalló que hi ha damunt del plat que hauré de fer servir i me'l posa sobre les cuixes. Quedo sobtada durant uns segons pensat ¡¡que fa aquest home!!, però, m'adono de seguida, que els altres cambrers també ho fan amb les altres passatgeres.

A taula tinc: a l'esquerra, un senyor que diu és argenti, si fa o no fa de la meva edat. No calla. I la seva manera de parlar és amb prepotència. A la dreta hi ha un matrimoni jove, espanyol, amb un nen de cinc anys, tan mal educat, que m'agafen ganes de donar-li una bona bufa. No he tingut sort amb els companys de taula, però el menjar ha estat d'acord amb el lloc i les exigències.

Com que sóc de cullera, m'he decantat per una sopa de bou amb trossets de carn a dins i una pasta molt fina i, després, un peix al vapor amb verdures. Tot exquisit. M'ofereixen un tercer plat que va inclòs en el sopar però, desisteixo. No estic acostumada a sopar tan abundantment. Demano un iogurt per postres i en acabar, opto per anar a una de les grans sales on varis músics toquen música ballable molt suau i, em quedo per gaudir-la.

La nau fa estona que s'ha posat en marxa. Estic cansada i, al voltant de les 23 hores me'n vaig al camarot, miro la TV una estona, m'agafa son i... Plego. Demà serà un altre dia.

Segon dia:

El meu rellotge biològic em desperta a l'hora de sempre.

Encara és negra nit, però, a l'horitzó, es veu com el sol sigil·losament comença a treure el nas per donar llum i despertar a tothom perquè s'incorporin a la remor de la vida. El vaixell llisca sobre el mar com si fos una ploma. Surto a la terrassa i m'assec. Només se sent el soroll de les onades al topar contra el buc de la nau. Passo una estona agradable i amb una gran sensació de pau... afloren bons records... Llàstima que la sirena d'un altre vaixell trenca... l'encanteri.

És molt d'hora, però, decideixo anar a esmorzar.

A l'espera que vagin arribant els passatgers, hi ha 22 cambrers i tres metres, quasi tots d'origen oriental, uniformats amb pantalons i corbata negra, camisa blanca i armilla de color crema amb quatre botons. El Gerardo no hi és i, només n'hi ha un, de pell bruna, que xampurreja espanyol.

Em porten la carta per escollir que vull per esmorzar. Plats complicats que em fan desistir de demanar-ne cap, m'estimo més menjar el mateix que a casa, però, ¿qui els fa entendre que vull una torrada de pa de pagès amb oli d'oliva i una altra amb mantega, anti-colesterol, empolsada amb canyella? M'ofereixen unes pastes que encara són calentes i caic en la temptació d'agafar-ne... "alguna". Amb el suc de taronja i el té amb llimona no hi ha hagut problema.

Quan he començat a esmorzar, ha arribat una parella jove que seuen al meu davant. Els porten la carta i, una vegada decidit el que volen, fan la comanda. Mentre esperen, no paren de fer-se carícies i petonets: a les mans, a la cara, al coll. No sé on mirar i quasi em fan dentetes.

Als pocs minuts porten el que han demanat. Per ella: dos ous ferrats amb un pebrot fregit, xampinyons, un tomàquet i una patata al forn. Ell, en compte d'ous, una gran truita farcida de verduretes i el mateix acompanyament.

Abans de començar a menjar ajunten les seves mans, ell tanca els ulls i parla baixet en un idioma que no entenc. Suposo dóna gracies a Déu pel menjar que estan disposats a consumir.

En acabar el primer plat els porten un altre: el llom d'un "arengue" cru i macerat prèviament en un vi especial, enrotllat i farcit de petites pastanagues i cogombres (res a veure amb les nostres arengades) i, com a guarnició, ceba tallada a grills i caramel·litzada. El mig de la taula han deixat també, una safata plena de formatges i enciam. Tot ho acompanyen amb panets de cereals i, per veure, dos vasos de taronjada.

La mateixa cambrera que m'ha ofert les pastes els ensenya la safata i, n'agafen un parell cadascú, per "acompanyar" el cafè amb llet.

De tot plegat no n'ha quedat ni una engruna.

He marxat del restaurant pensant que, no hi havia dubte que Déu havia escoltat les seves pregàries. Amb el que han esmorzat jo tinc dinar per una setmana.

Al ser molt d'hora, una manera de passar l'estona ha estat anar a la planta 15, lloc on hi ha les piscines i els jacuzzis. L'espai és molt gran però, no hi cabia ni una agulla.

Una parella dalt d'un entarimat fan d'animadors ballant música caribenya i, tothom els segueix, es mouen de tal manera, que semblava ha de ser la última cosa que els queda per fer a la vida.

Hi havia una gran quantitat d'hamaques (som uns tres mil passatgers), totes ocupades amb tovalloles de color carabassa propietat de la nau: unes, amb gent prenent el sol i altres, amb algun objecte al damunt, per denotar que tenien amo.

No m'agrada prendre el sol ni ballar amb vestit de bany, per això, després d'una estona d'escoltar el soroll estrepitos de la música i mirar els moviments de la gent, decideixo anar a la biblioteca a veure si trobo un llibre que em cridi l'atenció i emportar-me'l per llegir en un lloc més silenciós.

Seguim navegant i arriba l'hora de dinar. He tornar al bufet lliure doncs no tenia ganes d'entaular-me al restaurant.

El dia abans no m'havia adonat del que fa malbé la gent.

Lo raonable fora: agafar una safata i omplir-la amb el que cadascú ha de menjar. Doncs no, l'omplien a desbordar i, la canalla, hi afegien al damunt, trossos de pizzes.

Arribant a taula, mossegaven un bocí de cadascun dels trossos de les pizzes i potinejaven la resta. Però, no solament la canalla feia malbé el menjar, sinó que la major part de joves i grans també ho feien. Aquesta actitud em va fer pensar... ¿A casa seva deuen fer el mateix? Amb aquest mal exemple ¿com poden recriminar a les criatures el seu comportament i conscienciar-los que al món hi ha moltes persones que passa fam?

Disgustada en veure aquesta manera de procedir, marxo del menjador pensant que: l'educació no solament són dades que formen individus dominant tecnologia, sinó que és un cúmul de coneixements, de tots tipus, que serviran per desenvolupar-se, com a persones, arreu del món.

En arribar al camarot em dispeno a fer migdiada.

Quan havia agafat el son, em desperta de sobte, el só dels tocs d'emergència. Són tan estrepitosos que per un moment no sé on sóc i salto del llit amb un bon ensurt.

Surto al corredor i se sent la veu del capità dient que: qui el dia anterior no hagués fet la pràctica de salvament i no es presenti en mig hora al lloc assignat per fer-la, en arribar a port el desembarcarà. (Saben qui són, perquè per entrar on van fer l'exhibició, s'havia d'ensenyar la targeta que acredita qui ets i, un aparell lector llegia el codi de barres de cadascuna).

Com que ja m'han despertat i seguirem navegant fins demà al matí, aprofito per gravar les estances comunes de la nau.

Hi ha 11 ascensors que hi caben 12 persones en cadascun, servei d'infermeria i metge, bugaderia, oficina d'excursions, botigues de tota mena, cinema, fotògrafs, jocs de casino en directe, 134 màquines escurabutxaques, biblioteca, àrea termal on es pot anar despullat de les 7 a les 9 del matí, piscines exteriors i interiors, jacuzzis, tobogan aquàtic cobert que va a parar a una piscina, gimnàs amb instructor, massatge balinès i lloc de relaxació, tennis de taula, futbol sala, i un lloc per la mainada on els distreuen quan els familiars volen passar unes hores tranquils.

Però, hi ha uns llocs, els quals, només és pot accedir a unes hores determinades i acompanyat per una guia; un d'ells és la cuina. Hi treballen en cadena 317 cuiners que a part del menjar, fan tot tipus de pa i la rebosteria. (No he exagerat hi ha 317 cuiners).

Encuriosida pregunto on van a parar les deixalles i, qui fa de guia, respon que les trituren fins fer-ne una pasta que cada dia avoquen al mar com a menjar per peixos. Els plàstics i altres materials inorgànics també els trituren, ho posen en bidons i quan arriben a port hi ha camions que esperen amb altres bidons buits per fer el canvi.

Avui el sopar ha estat de gala. Han suggerit que els senyors anessin en vestit negre o smoking i les senyores amb vestit llarg o adequades al moment. Els cambrers portaven llacet en comptes de corbata i armilla negra. El menjar ha estat en consonància i ens han convidat a una copa de "xampany" (el cava no el coneixen).

Després del sopar he anat a l'espectacle que fan al teatre de la nau. Un lloc amb un aforament per 2000 persones, seients de vellut, distribuïts perquè la persona que segueix al davant no impedeixi el poder gaudir plenament del que s'està representant. L'espectacle ha estat una exuberant representació de les més famoses cançons d'en Michael Jackson i, el principal ballarí era voltat d'altres que, al ballar, semblava s'havien de desmanegar. La posta en escena ha estat espectacular.

Tercer dia:

No he pogut dormir en tota la nit. El coixí semblava estava farcit de llana agrumollada i els seus bonys se'm clavaven a la cara. La ment no parava de donar voltes i voltes. El cap em picava, els peus se m'enrampaven i la TV en espanyol només emetia les mateixes notícies reiteradament. No he tingut ganes de llegir i m'he posat a contar ovelles... No ha servit de res.

Després d'una nit tan desplaent, he desitjat amb ganes, que es fes de dia i arribar a Nàpols.

Prèviament havia agafat el tiquet per l'excursió que anava a Pompeia. Em feia il·lusió veure les seves ruïnes, però, en el moment de pujar a l'autocar i preguntar quan temps tardaríem en arribar-hi, ha resultat que m'havien donat el tiquet equivocat. L'autocar que anava a Pompeia feia estona que havia marxat.

He hagut de conformar-me en visitar la part antiga de Nàpols i les seves entranyes, que també ha estat interessant, però, no era el que jo desitjava veure.

Hem tornat a la nau a les dues de la tarda i he dinat al bufet lliure. No he deixat de fer la becaina i, després, he passat la tarda llegint en el lloc on hi ha un pianista que toca de meravella.

Arribada l'hora de sopar, cap al restaurant a veure que m'aconsellava el "Gerardo". En acabar, m'he dirigit al teatre de la nau, per gaudir de l'espectacle que avui s'ha titulat "La France".

Han començat amb un minuet de l'època de Lluís XIV amb els vestits apropiats a l'època. Seguidament han recordat a la gran Edith Piaf amb el cant "Rien de rien" cantada a mitja llum i amb la vocalista molt ben caracteritzada. Ha cantat tant bé, que semblava senties a la veritable Edith Piaf. Quan ha acabat la cançó, la gent en peu ha aplaudit molta estona.

L'espectacle ha seguit amb altres cançons i, han acabat tota la representació, amb el ball del Can Can. Vint ballarins sobre l'escenari amb un gran esclat de música llum i color atiant al públic perquè els acompanyéssim picant de mans... no ens hem fer pregar.

Sembla mentida quant agrada participar en un esdeveniment picant de mans seguint el compàs, si la peça musical inspira alegria.....

Nota:

Per no fer l'escrit massa feixuc, deixo la resta del relat per una propera "Opinions".

Maria Mercè Usón